

Arrest

nr. 161 161 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2015 met refertenummer 57593.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap met A.J. Zij legt een verklaring van wettelijke samenwoning afgeleverd te Hoogstraten op 12 mei 2015 voor.

Op 29 juni 2015 verstrekt de procureur des Konings te Turnhout een negatief advies en stelt dat er sprake is van een schijnsamenwoning.

Op 11 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing:

“RECTO
BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 12/05/2015 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voornaam: (...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: 02.05.1979

Geboorteplaats: Benin City

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene kan geen toepassing genieten van artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan de registratie van de wettelijke samenwoning. In dit stukje van het wetsartikel staat immers expliciet: de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wet een GEREGISTREERD PARTNERSCHAP heeft gesloten.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt

Dit is de bestreden beslissing die op 8 september 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

“I. Eerste Middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster van haar in België verblijvende levenspartner wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt

van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan

voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands

veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare

orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt

op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel

moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare

orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat

verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu zij niet kan blijven bij haar levenspartner in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM als dusdanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster verblijft immers illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. (RvV, 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Uit het advies d.d. 29 juni 2015 van het parket blijkt dat er sprake is van een schijnsamenwoning en dat de verklaring van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hoogstraten, ingevolge voormeld advies, uit het rijksregister werd geschrapt, zodat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Zij beperkt zich tevens tot een summiere en vage verwijzing naar haar privéleven doch laat na concrete en gestaafde elementen aan te halen waaruit blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Bovendien, dient te worden opgemerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift geen onoverkomelijke hinderpalen aanvoert die onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders te ontwikkelen en te leiden.

Verzoekster toont niet aan dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst of elders, zodat een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om haar op het grondgebied te gedogen.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

Verzoekster toont met haar betoog evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. De verwerende partij merkt terecht op dat in casu er niet afdoende bewijs bestaat van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven nu uit het administratief dossier blijkt dat de procureur des Konings een negatief advies heeft verstrekt en meent dat er in casu een schijnsamenwoning is aangegaan om een verblijfsrecht te verwerven. Voorts blijkt evenmin uit het middel dat er hinderpalen worden aangebracht die zo er al sprake zou kunnen zijn van een gezinsleven, zouden verhinderen het gezinsleven elders uit te oefenen.

De verzoekende partij kan in casu niet dienstig de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren zodat het middel onontvankelijk is. De redenering van de verwerende partij dient in haar geheel gevolgd te worden.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan:

"II. Tweede middel : schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoeksters rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag tot vestiging wordt geweigerd gezien er geen sprake is van een geregistreerd partnerschap.

Dat verzoekster opmerkt dat haar verklaring wettelijke samenwoning wel werd erkend nu haar aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ontvankelijk werd verklaard en zij vervolgens in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Dat verweerder echter gehouden was deze eerdere beslissing van het gemeentebestuur van Hoogstraten tot inschrijving van verzoekster in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister te respecteren.

Dit is echter niet gebeurd waardoor er sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat geenszins door verweerder werd gemotiveerd waarom met deze eerdere beslissing van het gemeentebestuur van Hoogstraten tot inschrijving van verzoekster in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister geen rekening dient te worden gehouden.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

Dat verzoekster verder opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande de verklaring wettelijke samenwoning neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten neer te leggen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoeksters rechten van verdediging.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Voorts stelt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en waarom verzoekster bevolen wordt het grondgebied te verlaten.

Verzoekster toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (RvV, 29 maart 2012, nr. 78 303)

Verzoekster stelt dat haar verklaring van wettelijke samenwoning wel werd erkend en dat verwerende partij gehouden is de beslissing van het gemeentebestuur van Hoogstraten tot inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister dient te respecteren.

In dit opzicht, dient te worden benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat na de overschrijving op 12 mei 2015 van de verklaring van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Hoogstraten, door het parket op 29 juni 2015 een negatief advies werd verleend en geoordeeld werd dat er voldoende elementen aanwezig zijn om vast te stellen dat er sprake is van een schijnsamenwoning.

Uit het “Synthesedocument telefoongesprek” van 30 juli 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het gemeentebestuur van Hoogstraten aan verwerende partij geeft medegedeeld dat zij een negatief advies tot stand zal brengen en dat zij de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning zullen vernietigen.

Deze informatie vindt tevens steun in een uittreksel uit het rijksregister van verzoekster, waaruit blijkt dat er van die wettelijke samenwoning geen melding meer wordt gemaakt dit ingevolge de schrapping door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hoogstraten.

Verzoekster toont met haar betoog dan ook niet aan dat verwerende partij op een kennelijk onzorgvuldige of onredelijke wijze tot de overweging is gekomen in de bestreden beslissing dat er geen registratie is van een wettelijke samenwoning.

Voor zoveel als verzoekster kritiek zou uiten op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dient te worden opgemerkt dat dit niet de thans bestreden beslissing is, alsook dat de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over die beslissing.

Waar verzoekster stelt dat zij diende te worden gehoord teneinde bewijsstukken aangaande de verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen voorleggen, dient niet alleen te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag die door verzoekster werd ingediend en waarbij zij de mogelijkheid had om alle stukken die zij nuttig achtte voor te leggen. Zij laat tevens na enig concreet element aan te brengen waaruit blijkt dat de vaststellingen van verwerende partij omtrent de registratie van de wettelijke samenwoning kennelijk foutief zouden zijn.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Verzoekster toont met haar betoog evenmin aan dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat haar verklaring van wettelijke samenwoning wel werd erkend nu haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ontvankelijk werd verklaard door de afgifte van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie dient te worden opgemerkt dat dergelijke ontvankelijkverklaring niet de erkenning van een wettelijke samenwoning is. Uit het administratief dossier blijkt dat er voor het nemen van de bestreden beslissing een negatief advies werd opgesteld door de procureur des Konings zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er mocht vanuit gaan dat er geen wettelijk geregistreerd partnerschap

voorhanden was. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar weliswaar de verklaring van wettelijke samenwoning registreerde maar dat deze registratie nadien werd vernietigd, wat de verzoekende partij geenszins weerlegt. Ter terechtzitting gevraagd of zij weerlegt dat de wettelijke samenwoning werd vernietigd, stelt de advocaat van de verzoekende partij het niet te weten.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt haar niet uitgenodigd te hebben of haar te horen om de nodige bewijsstukken voor te leggen aangaande de wettelijke samenwoning laat zij na aan te duiden welke elementen zij naar voor had kunnen brengen van aard om de bestreden beslissing te kunnen wijzigen. Een verklaring van wettelijke samenwoning werd immers reeds bij de aanvraag neergelegd. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt: *“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. (...).” In casu weerlegt de verzoekende partij niet dat geen geregistreerd partnerschap voorhanden is. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uit het negatief advies van de procureur des Konings te besluiten dat geen geregistreerd partnerschap voorhanden is wat nadien bevestigd werd door het vernietigen van het geregistreerd partnerschap, minstens toont de verzoekende partij haar belang bij haar argument dat de verwerende partij de eerdere beslissing van de gemeente Hoogstraten, waarmee bedoeld worde de ontvankelijkverklaring van de aanvraag, niet aan.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu door de verzoekende partij niet wordt aangetoond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). De verzoekende partij brengt geen argumenten aan die wijzen op de schending van dit beginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, wijst de Raad er op dat deze in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij de hoorplicht geschonden acht, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft de weigering van een verblijf langer dan drie maanden. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de verblijfskaart in functie van haar Belgische echtgenoot – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar alle voorgelegde gegevens. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen aangaande de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt, in het kader van haar aanvraag en later, voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij toont het tegendeel niet aan.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere argumenten aan ook geen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN